

Ένα κείμενο από τον Αύγουστο της περασμένης χρονιάς, που είχε γραφεί με αφορμή τη θέσπιση της κυβέρνησης Σαμαρά του Ελάχιστου Εγγυημένου Εισοδήματος, με σημαντικές συνδέσεις με τη συζήτηση των ημερών μας....

Παναγιώτης Μαυροειδής

Ας ξεκινήσουμε με τρεις επιμέρους εικόνες.

Η πρώτη αφορά τα **συγκεντρωτικά στοιχεία (Δεκέμβρης 2013)** από τις δηλώσεις εργοδοτών στο **ΙΚΑ** που δόθηκαν πρόσφατα στη δημοσιότητα. Από αυτά προκύπτει μια νέα **μεγάλη μείωση μισθών** για τους εργαζόμενους (10% μέσα στο 2013 σε σύγκριση με το 2012).

Λογικό είναι να ξεκινήσουμε από αυτό το θέμα, καθώς το πρώτο πράγμα που μετράει κανείς είναι **“τι μπαίνει στην τσέπη”**. Να λοιπόν τι συντελείται διαχρονικά με την εφαρμογή των “μνημονιακών πολιτικών”: Μια τεράστια μεταφορά εισοδήματος, μια μεγάλη αφαίμαξη της εργατικής τάξης, που σύμφωνα με μετριοπαθείς υπολογισμούς για το σύνολο της μνημονιακής περιόδου, συνίσταται σε μια μείωση περίπου 40% του συνολικού εργατικού εισοδήματος, με μια ταυτόχρονη ανατροπή στη σχέση εργατικών μισθών και επιχειρηματικών κερδών. Πρόκειται για μια **ποιοτική μεταβολή**, η συζήτηση για την οποία είναι υποτιμημένη, με ευθύνη και της αριστεράς, καθώς κυριαρχεί το στοιχείο της συνολικής μείωσης της πίτας με τη μεγάλη πτώση του ΑΕΠ.

Η αφαίρεση του εργατικού εισοδήματος είναι πολυπόικλη: Μειώσεις εργατικών μισθών σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, μείωση εργαζομένων σε κάθε οικογένεια με την εφιαλτική διόγκωση της ανεργίας και φυσικά ελαχιστοποίηση του έμμεσου “κοινωνικού μισθού”, με τη διάλυση των υποδομών και καλύψεων σε υγεία, περίθαλψη, παιδεία και άλλους κοινωνικούς τομείς.

Στην έκθεση του ΙΚΑ υπάρχει ένα στοιχείο ιδιαίτερης σημασίας για χώρες με την κοινωνική δομή σαν την ελληνική: Ο μέσος μισθός των εργαζομένων σε επιχειρήσεις κάτω των 10 ατόμων, αποτελεί το 60% περίπου του μέσου γενικού μισθού. Δηλαδή είναι περίπου 420 ευρώ καθαρά!

Αν τα παραπάνω αρκούσαν για να περιγράψουν την πραγματικότητα, τότε, πράγματι, θα είχαν δίκιο οι λεγόμενες αντι-νεοφιλελεύθερες δυνάμεις, που βλέπουν τα πράγματα κάπως έτσι: Μια Ελλάδα και μια ΕΕ, όπου επιβάλλονται οι πολιτικές μιας “εξοντωτικής λιτότητας”, οι οποίες, υποτίθεται, αποτελούν ένα “λάθος σχεδιασμό” με όρους οικονομικής ανάπτυξης, με κύρια ευθύνη στις δυνάμεις που υποτάσσονται δουλικά στη Μέρκελ. Δεν πρόκειται όμως μόνο για αυτό...

Ας δούμε όμως την δεύτερη εικόνα. Αυτό που αναμφίβολα κυριαρχεί αυτές τις μέρες είναι η συζήτηση σε εκατοντάδες χιλιάδες οικογένειες, για το ειδοποιητήριο πληρωμής του νέου μόνιμου φόρου επί κάθε ακινήτου, που ονομάστηκε **Ενιαίος Φόρος Ακινήτων Ιδιοκτησίας (ΕΝΦΙΑ)**. Όποιος έχει ένα χωράφι ή οικόπεδο ή σπίτι, πληρώνει ΜΟΝΙΜΑ ένα χαράτσι για κάθε τί αυτοτελώς. Ανεξάρτητα από τη συνολική αξία της ιδιοκτησίας και άσχετα αν έχει φορολογηθεί για αυτήν κατά την απόκτηση (αγορά) ή την κληρονομήση/δωρεά από γονείς ή συγγενείς. Στην πραγματικότητα για κάθε απόκτημα ο κάτοχός του υποχρεούται να καταβάλει ένα ΜΟΝΙΜΟ ενοίκιο κατοχής του στο κράτος. Αν δε, το ενοικιάζει ήδη σε κάποιον, ένα μέρος του ενοικίου το παίρνει απευθείας το κράτος. Μικρή λεπτομέρεια: Έστω κάποιος έχει σπίτι από δάνειο και έχει εξοφλήσει το 40% αυτού. Θεωρητικά λοιπόν είναι κατά 40% ιδιοκτήτης του και

κατά τα λοιπά το ακίνητο ανήκει στην Τράπεζα. Ποιος θα πληρώσει; Μα φυσικά 100% ο δανειολήπτης και κατά 40% ιδιοκτήτης, ενώ η τράπεζα δε θα χρεωθεί τίποτα!

Το πάζλ συμπληρώνεται με την τρίτη εικόνα. Αφορά τη θέσπιση και τις προϋποθέσεις για το λεγόμενο **Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα**. Αυτό καθορίζεται στα 400 ευρώ τον μήνα (4.800 ευρώ το χρόνο) για οικογένεια με δύο ανήλικα τέκνα και προσαυξάνεται για περισσότερα μέλη

Υπάρχουν όμως τέσσερις βασικές **προϋποθέσεις** για την καταβολή:

Πρώτο, να μην έχει η οικογένεια του παραδείγματος **εισοδήματα** πάνω από αυτό το ύψος.

Δεύτερο, το συνολικό **ύψος των καταθέσεων** στα πιστωτικά ιδρύματα και η τρέχουσα αξία μετοχών και ομολόγων να μην υπερβαίνουν το διπλάσιο του παραπάνω εισοδήματος (9.600 ευρώ).

Τρίτο, η συνολική φορολογητέα αξία της **ακίνητης περιουσίας** να μην υπερβαίνει τις 90.000 ευρώ κατ' άτομο. Με άλλα λόγια όσοι έχουν σπίτι είναι σε απόλυτο κίνδυνο, καθώς οι αντικειμενικές έχουν οριστεί αυθαίρετα ψηλά.

Τέταρτο, η **κινητή περιουσία** (αυτοκίνητα, δίκυκλα) να μην υπερβαίνει σε αντικειμενική δαπάνη -στο σύνολό της- το ποσό των 6.000 ευρώ.

Ας δούμε πως αλληλοσυνδέονται μεταξύ τους οι τρεις αυτές εικόνες.

Έρχεται η εκάστοτε κυβέρνηση του εκάστοτε συνδυασμού αστικών κομμάτων και γυρολόγων βουλευτών, μέσω του κράτους και των νόμων της, εκπληρώνοντας ταυτόχρονα υποχρεώσεις και απαιτήσεις προς την τρόικα και την ΕΕ, και σε ελεύθερη μετάφραση, σου λέει τα εξής:

“Σου παίρνω (σταδιακά) τα μισά από **αυτά που έπαιρνες** ως εισόδημα στο παρελθόν.

Σου αυξάνω δραματικά **αυτά που μου έδινες** προηγούμενα, με άνοδο της φορολογίας σε επίπεδο δήμευσης ακόμη και για ότι έχεις ως τώρα φορολογηθεί”.

Δεν τελειώσαμε....

Εσύ λοιπόν, μάλλον φτωχαίνεις απελπιστικά. Δυσχερατείσαι, γκρινιάζεις, αποστρέφεις την πλάτη σου, αγαναχτείς.

Έρχεται λοιπόν η φιλεύσπλαχη κυβέρνηση αρωγός σου ως εξής: “Θα σου δώσω ένα κομμάτι ψωμί για να μην πεθάνεις, καθιστώντας σε σιτιζόμενο, εξαρτώμενο τρόφιμο στρατοπέδου και δακτυλοδεικτούμενο ως άχρηστο που μόνο σπαταλά, αλλά με μια προϋπόθεση: Να παραιτηθείς από κάθε ενδεχόμενο διαφυγής από τη φτώχεια και την εξάρτησή σου! Για να πάρεις το ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα, δεν πρέπει να έχεις ούτε σπίτι, ούτε μια δεκάρα στην άκρη. Μη χολοσκάς, το σπίτι έτσι και αλλιώς θα σου αφαιρεθεί με την μετατροπή του ΕΝΦΙΑ (που δε μπορείς να καταβάλεις) σε **βεβαιωμένη οφειλή** παίρνοντας η κατάσχεση το δρόμο της”. Κανονική υποχρεωτική απαλλοτρίωση!

Εδώ λοιπόν αρχίζουμε να βλέπουμε τα “παράξενα”.

Μέχρι τώρα, η **έννοια της απαλλοτρίωσης** της μεγάλης περιουσίας και του πλούτου που έχουν αποκτηθεί μέσω της οικονομικής εκμετάλλευσης, ανήκε λίγο ως πολύ στην αριστερά και όχι μόνο στην κομμουνιστική. Σήμερα, το 0,7% του παγκόσμιου πληθυσμού, δηλαδή οι ζάμπλουτοι, κατέχουν το 41% του πλούτου. Δεν πρόκυψε αυτό έτσι ξαφνικά: Το μαστίγιο, το δόρυ, το δουλεμπόριο, η ιμπεριαλιστική αρπαγή, ο πόλεμος, η καθημερινή οικονομική και θεσμική βία της καπιταλιστικής κοινωνίας, είναι πραγματικότητες παρούσες, συχνά και ενοχλητικές, σε κάθε επίδειξη αυτού του πλούτου. Η επιστροφή

του κλεμμένου αυτού πλούτου μέσω της σχετικά δίκαιης διανομής του στην ανθρωπότητα που τον γέννησε, είναι μια δραματικά αναγκαία, αν και όχι ικανή, προϋπόθεση για την εξάλειψη της φτώχειας, τη δουλειά για όλους και την αξιοπρεπή ζωή για όλους. Μια προσέγγιση σχεδόν χριστιανική θα έλεγε κάποιος ("ο έχων δύο χιτώνες, να δίνει τον ένα"), αν ταυτόχρονα δε σκαλιστούν οι σκληρές κοινωνικές και πολιτικές προϋποθέσεις της υλοποίησής της.

Κάθε υπερασπιστής του συστήματος που σέβεται τον εαυτό του, θεωρεί ιερή υποχρέωσή του να επιτεθεί στην άποψη για απαλλοτρίωση και ανακατανομή του πλούτου. Πέρα από τις ηθικολογίες του τύπου "η ατομική ιδιοκτησία είναι ιερή όσο και η ελευθερία του ατόμου", υπάρχουν οι ισχυρότερες, δήθεν πραγματιστικές, προσεγγίσεις, δίκην ατσάλινων οικονομικών νόμων, που μπορούν να συνοψιστούν στο απλό επιχείρημα: "Η φουσκοθαλασσιά ανυψώνει τους πάντες, υπερωκεάνια, κότερα, μα και βαρκούλες". Με άλλα λόγια, η καπιταλιστική ανάπτυξη έχει μια ανοδική μορφή, που παρά το γεγονός ότι είναι άνιση, ανυψώνει τους πάντες. Προϋπόθεση μάλιστα για τη διαρκή άνοδό της είναι ακριβώς το να είναι άνιση, στηριζόμενη στο επιχειρηματικό δαιμόνιο- και γιατί όχι στη δίψα μιας μειοψηφίας για το χρήμα -διαφορετικά δεν υπάρχει ούτε κίνητρο, ούτε κινητήριοι μοχλός. Κοντολογίς, η χαώδης κοινωνική ανισότητα, δεν είναι εχθρός της ανθρωπότητας, ούτε και αναγκαίο κακό. Αντίθετα, είναι ο σωτήρας της.

Το παραπάνω δόγμα, το διαψεύδει απόλυτα η κοινωνική πραγματικότητα στον σύγχρονο κόσμο. Η διατήρηση των υπερωκεάνιων πάνω στο βυθό, προϋποθέτει τη μετατροπή όσων μικρών σκαφών δεν βουλιάζουν με μιας, σε δικό τους έρμα για τη διασφάλιση της επίπλευσης. Οι πλούσιοι γίνονται διαρκώς πλουσιότεροι, στο βαθμό που, αν και όχι αναλογικά, οι φτωχοί γίνονται φτωχότεροι, για να θυμηθούμε τα παλιά σλόγκαν. Αλλά και πλέον αλυσοδεμένοι θα προσθέταμε.

Να όμως που η αστική τάξη, την ίδια στιγμή που απαιτεί και δυστυχώς κατά βάση καταφέρνει να αποσπά από την αριστερά και το εργατικό κίνημα δηλώσεις μετριοπάθειας, σωφροσύνης και απεμπόλησης της κοινωνικοποίησης του πλούτου, προωθεί μια βάνανυση αρπαγή του εργατικού εισοδήματος και μια (αντίστροφη) **απαλλοτρίωση** των ιχνών περιουσιακών στοιχείων των εργαζομένων, που αποτελούν μορφή διασφάλισης και αποταμίευσης!

Υπάρχει και άλλο "παράδοξο".

Οι υποστηρικτές της λεγόμενης "ελεύθερης οικονομίας", δηλώνουν απέχθεια για τις **δημόσιες ρυθμίσεις σχεδιασμού** κάθε είδους. Υποτίθεται πως όλα τα πράγματα τα λύνει αυθόρμητα η "αγορά" με τις μαγικές ιδιότητες. Και όμως η κυβέρνηση και η τρόικα, προωθούν τα πάντα με ένα εφιαλτικό αντιδραστικό υπερ-σχεδιασμό. Έτσι:

Όρισαν αυθαίρετα τις αντικειμενικές αξίες για να εισπράξουν τους φόρους, σε πλήρη απόσταση από τις εμπορικές αξίες.

Κατέστρεψαν, με νόμο, τις συλλογικές διαπραγματεύσεις και τις συμβάσεις εργασίας για να καταφέρουν τη μείωση των μισθών

Μείωσαν, με νόμο, τις αποζημιώσεις για να διευκολυνθούν οι απολύσεις.

Όρισαν, με νόμο, τα ποσοστά αξιολόγησης, μετριοπάθειας και αχρηστίας στην Ελλάδα, ξεφτιλίζοντας και αυτό το δικό τους σύστημα "αξιολόγησης".

Θα αυξήσουν, με νόμο, το ΦΠΑ και γενικά τους έμμεσους φόρους, ληστεύοντας τα λαϊκά στρώματα.

Ας μη συνεχίσουμε άλλο.

Αυτοί που προωθούν τις ιδιωτικοποιήσεις των πάντων στο όνομα του "**αντι-κρατισμού**", επιστράτευαν και επιστρατεύουν ανοικτά, ακριβώς τη βία και τον καταναγκασμό τόσο του κράτους, όσο και των υπερ-κρατικών καπιταλιστικών θεσμών τύπου τύπου ΕΕ, για να επιβάλλουν τη ληστεία εισοδήματος, την αρπαγή της λαϊκής περιουσίας, τον εργασιακό μεσαίωνα και τη μόνιμη φτωχοποίηση.

Η αστική τάξη παρουσιάζεται **γυμνή** μπροστά μας με μια πολιτική ξεκάθαρα ταξική, σε βάρος του κόσμου της εργασίας, επιχειρώντας μια απίστευτη αντιδραστική τομή. Δεν είμαστε αντιμέτωποι απλά με μια “λιτότητα” και έλλειψη “κοινωνικής ευαισθησίας”. Είναι πραγματικά τραγικό να γίνεται κουβέντα για τη λιτότητα, χωρίς παράλληλα αναφορά στη νέα πραγματικότητα των βάρβαρων εργασιακών σχέσεων.

Στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο, είναι σε εξέλιξη μια **κοινωνική και πολιτική αντεπαναστατική τομή ιστορικού βάθους στο σύγχρονο καπιταλισμό**. Αυτός ο δρόμος, για την καπιταλιστική λογική, αλλά όχι για την κοινωνία και την ανθρωπότητα, είναι πράγματι **μονόδρομος** και δεν μπαίνει υπό συζήτηση μέσω των διαφορετικών τύπων αστικής διακυβέρνησης και διαχείρισης.

Η αστική τάξη και ο σύγχρονος ιμπεριαλισμός, πετούν τα φτιασιδώματα, τους μανδύες, ξεπερνούν τις υποκρισίες. Βρισκόμαστε σε μια εποχή, όπου έχει θρυμματιστεί η εικόνα ενός καπιταλισμού διαρκώς αναπτυσσόμενου. Αντίθετα, τα κρισιακά του στοιχεία, καθίστανται όλο και μονιμότερα. Η **οικονομική στασιμότητα** στα αναπτυγμένα καπιταλιστικά κέντρα, βαδίζει χέρι χέρι αφενός με την **ανάπτυξη της τάξης για πόλεμο** (η κλαγγή των όπλων δυναμώνει) και αφετέρου με τη μετατροπή των εργαζόμενων τάξεων και ευρύτερων τμημάτων του πληθυσμού σε **“εσωτερικό εχθρό”**, με την ανάπτυξη καθεστώτος μόνιμης “έκτακτης ανάγκης”, σχεδόν παντού.

Το ερώτημα είναι αν μπροστά σε αυτή τη γύμνια της αστικής πολιτικής, η εργατική τάξη θα μπορέσει να αντιτάξει ένα πολιτικό πρόγραμμα πάλης και κοινωνικής ανατροπής, απελευθερώνοντας το σύνολο της κοινωνίας. Οι σύγχρονες εργατικές διεκδικήσεις μπορούν και πρέπει να αποτελέσουν τον πυρήνα και το δόρυ της ευρύτερης κοινωνικής χειραφετητικής δράσης.

Για τα αστικά και μικροαστικά κόμματα του συρμού, προτεραιότητα είναι, υποτίθεται, η “ανασυγκρότηση της οικονομίας” και η “χώρα” γενικά. Αν “σωθούν”, ίσως σωθούν και οι εργαζόμενοι, πάντα φυσικά στο ρόλο του υποζυγίου. Στην ουσία, ενδιαφέρονται για τα κέρδη τους και τη σταθερότητα της ανισότητας και του συστήματος εξουσίας τους. Το δικό τους στενό ιδιοτελές ταξικό συμφέρον, παρουσιάζουν σαν “εθνικό συμφέρον” και ανάγκη όλης της κοινωνίας.

Για την εργατική κομμουνιστική αριστερά που έχει ανάγκη η εποχή μας, η προτεραιότητα είναι αντίστροφη: Να ζήσουν οι εργαζόμενοι, με δουλειά, ελευθερία, ισότητα, αλληλεγγύη, χωρίς δεσποτισμό και εκμετάλλευση.

Αν ανατραπεί η αντεπαναστατική τομή που επιχειρεί ο σύγχρονος καπιταλισμός, από ένα αναγεννημένο, ταξικά προσανατολισμένο εργατικό κίνημα, με νέους θεσμούς άμυνας, αγώνα και αυτοδιεύθυνσης, αν σωθούν οι εργαζόμενοι από την εργατική γενοκτονία, θα σωθεί και η πολιτισμένη κοινωνία σε κάθε χώρα και σε ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Αυτή η αριστερά ωστόσο, είναι το ζητούμενο και όχι παρούσα.

Προς το παρόν, το σύνθημα για τις κυρίαρχες τάξεις της διαχειριστικής αριστεράς, είναι να καλύπτουν απλά τα μάτια τους από ντροπαλοσύνη μπροστά στη γύμνια της αστικής επίθεσης και να υπόσχονται “νομιμότητα”. Αν δεν επιτίθενται στην αντικαπιταλιστική αριστερά κατηγορώντας τη για “σεχταρισμό”, επιζητώντας την υποταγή της...

Η σελίδα όμως μπορεί και πρέπει να αλλάξει.

Απαιτείται ένας διαφορετικός **πολιτικός προγραμματικός λόγος** που να αναδεικνύει τις δυνατότητες ενός άλλου κοινωνικού δρόμου, ενάντια και έξω από τις μνημονιακές διαταγές της τρόικας και της αστικής τάξης και την καπιταλιστική λογική του κέρδους και της εμπορευματοποίησης. Πολιτικές πρωτοβουλίες δράσης που να συγκρούονται με την απαισιοδοξία και τη λογική των μειωμένων προσδοκιών.

Στο μακιαβελλικό σχέδιο "οι μισοί εργαζόμενοι άνεργοι και οι άλλοι μισοί εργασιακοί δούλοι με γλίσχρες αποδοχές", απαντάμε με εθνικοποίηση όλων των επιχειρήσεων που κλείνουν, επαναφορά στο δημόσιο αυτών που ξεπουλήθηκαν σε ιδιώτες, αποκλειστικά δημόσιοι με κοινωνικό εργατικό έλεγχο οι κρίσιμοι τομείς, επιστράτευση του συνόλου της παραγωγικής δομής. Για να δουλέψει όλος ο κόσμος, με αποφασιστικά αυξημένους μισθούς (και συντάξεις) πάνω από τα επίπεδα του 2009, με ταυτόχρονη ριζική μείωση των ωρών εργασίας στις 20-25 τη βδομάδα και της ηλικίας εξόδου στην σύνταξη.

Στον παραλογισμό των δεκάδων χιλιάδων καινούργιων κενών διαμερισμάτων με την ταυτόχρονη τάση αύξησης των αστέγων, η απάντηση δε μπορεί παρά να είναι η άρνηση της δήμευσης των σπιτιών και το καθολικό δικαίωμα όλων σε μια αξιοπρεπή στέγη (κατοικία, σχολική στέγη, πολιτιστική δραστηριότητα κλπ) με ένταξη όλης της υπάρχουσας υποδομής σε ένα ενιαίο κοινωνικό σχεδιασμό.

Στην προσβολή της κρατικής και χρυσαιγίτικης φασιστικής ελεημοσύνης και κακομοιριάς, απαντάμε με κοινωνική επιστράτευση των νοσοκομείων, αλλά και τμημάτων του διατροφικού βιομηχανικού τομέα, σε συνδυασμό με ένα άμεσο πρόγραμμα επιδότησης όλων των ανέργων με αυξημένο επίδομα ανεργίας, σε συνδυασμό με δωρεάν πρόσβαση σε όλα τα κοινωνικά αγαθά (μετακίνηση, υγεία, παιδεία, ενέργεια κλπ) και ενέργειες προώθησης σε πρωτοβουλίες δημόσιων κοινωνικών έργων σε όλους τους τομείς.

Στο τρομοκρατικό αμόκ της κυβέρνησης απαντάμε με την κατάργηση ολόκληρου του αντεργατικού και αντιδημοκρατικού νομοθετικού οπλοστασίου, αλλά και με την απαίτηση τιμωρίας των βιαστών του λαού.

Η πρόταξη των εργατικών και λαϊκών αναγκών στο πλαίσιο μιας **ριζοσπαστικής κινηματικής πρακτικής και πολιτικής διεκδίκησης**, είναι ο μοναδικός δρόμος για την συσπείρωση και σχετική ταύτιση με τη στρατηγική της αριστεράς, όχι ενός ακαθόριστου εκλογικού σώματος-χυλού, αλλά κρίσιμων κοινωνικών δυνάμεων, ειδικά στην εργατική τάξη, τους άνεργους, τη νεολαία, τους φτωχομεσαίους αγρότες. Μόνο έτσι μπορεί να αξιοποιηθεί νικηφόρα ο κλονισμός του αστικού στρατοπέδου, να ηττηθούν τα τρομοκρατικά διλήμματα των ΝΔ και ΠΑΣΟΚ και να κόβεται το ψάρεμα στα θολά νερά από τη φασιστική δημαγωγία.

Ένα γενικευμένο κίνημα κοινωνικής και πολιτικής ανυπακοής, οργανωμένων συλλογικών συγκρουσιακών εργατικών πρακτικών σε κάθε χώρο, ανάπτυξης νέων λαϊκών θεσμών αγώνα, αλληλεγγύης και ανατροπής, μπορεί να μεταφέρει το φόβο στο στρατόπεδο του αντιπάλου και την αυτοπεποίθηση στα λαϊκά στρώματα. **Μια μαχόμενη συγκεντρωμένη εργατική δύναμη άμεσης δράσης, ένα λαϊκό "100", είναι απαραίτητο όσο ποτέ, με τη συσπείρωση σε ένα ανεξάρτητο κέντρο αγώνα των πιο πρωτοπόρων μαχητικών τάσεων του εργατικού κινήματος, με στήριξη από τις μαχόμενες δυνάμεις της αριστεράς.**

Σε μια αναμέτρηση κρίσιμη όπως αυτή της εποχής μας, απαιτείται ένα αποφασιστικό **μέτωπο μαχόμενων αντικαπιταλιστικών, αντισυστημικών δυνάμεων με συνοχή, αγωνιστική αποφασιστικότητα. και σταθερό πολιτικό προσανατολισμό** ενάντια στην καπιταλιστική επίθεση και την ιμπεριαλιστική ληστεία. Με άμεση πολιτική στόχευση την ανατροπή του μαύρου μετώπου τρόικας, ελληνικού κεφαλαίου και κυβερνήσεων και το σπάσιμο όλων των ορίων που έχουν επιχειρήσει να θέσουν οι φράχτες της ευρωζώνης και της **ΕΕ**, καθώς και οι αλυσίδες του ιμπεριαλιστικού **χρέους**.

Στόχος δε μπορεί να είναι η περιστασιακή και κοντόθωρη εκλογική εκμετάλλευση της δυσaréσκειας μέσω της καλλιέργειας επικίνδυνων αυταπατών για λαϊκή ανακούφιση μέσα στο συστημικό πλαίσιο, ούτε μόνο η αντίσταση και ένα κινηματικό αντάρτικο. Όλα τα ρυάκια και από όλα τα επίπεδα, από τους εργατικούς αγώνες, έως τις πολιτικές καμπάνιες και την προβολή ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος άμεσης και ριζικής απάντησης, πρέπει να κατατείνουν ώστε να τίθεται στο έδαφος της ταξικής πάλης, το ίδιο το **ερώτημα της συνολικής ανατροπής της κυρίαρχης πολιτικής και της αστικής εξουσίας**. Διότι, τίποτα από τα παραπάνω δεν πρόκειται να τα υλοποιήσει μια αντιλαϊκή εξουσία, ούτε μια φαντασιακή

”μισιακή” συν-διαχείριση διαρκείας.

Η καπιταλιστική Ευρώπη παραδέρνει στην κρίση και την αβεβαιότητα της ευρωζώνης. Η περιοχή μας φλέγεται από τους πολέμους, Η αθωότητα τελειώνει. Καλούμαστε να αποφασίσουμε να βαδίσουμε ”μέσα σε δρόμους που καίνε” ή να περιμένουμε να φτάσει η φωτιά...

Πηγή:aristeroblog.gr